תורה נבֿיאים וכתובֿים
תּרגום ייִדיש פֿון יהואש

חבֿקוק

א

1 די נבֿואה וואָס חבֿקוק דער נבֿיא האָט געזען.
2 ביז וואַנען, גאָט, וועל איך רופֿן,
און דו וועסט ניט הערן?
שרײַען צו דיר געוואַלט,
און דו וועסט ניט העלפֿן?
3 פֿאַר וואָס לאָזטו מיך זען אומרעכט,
און קוקסט-צו אומגליק?
און רויב און גזלה זײַנען פֿאַר מיר,
און עס איז קריג, און שטרייט הייבט זיך אויף.
4 דרום איז אָפּגעשלאַפֿט די תּורה,
און קיין מאָל קומט ניט אַרויס אַ משפּט;
ווײַל דער רשע רינגלט אַרום דעם צדיק,
דרום קומט אַרויס דער משפּט פֿאַרדרייט.

5 זעט בײַ די פֿעלקער און קוקט-צו,
און וווּנדערן פֿאַרוווּנדערט אײַך,
וואָרום אַ טוּונג טוט מען אין אײַערע טעג
איר וועט ניט גלויבן, אַז עס וועט דערציילט ווערן.
6 וואָרום זעט, איך מאַך אויפֿשטיין די כּשׂדים,
דאָס ביטערע און דאָס האַסטיקע פֿאָלק,
וואָס גייט איבער דער ברייט פֿון דער ערד,
צו אַרבן וווינונגען ניט זײַנע.
7 פֿאָרכטיק און מוֹראדיק איז ער,

פֿון אים אַליין גייט אַרויס זײַן רעכט און זײַן מאַכט.
8 און פֿלינקער פֿון לעמפּערטן זײַנען זײַנע פֿערד,
און שאַרפֿער פֿון אָוונטוועלף;
און זײַנע רײַטער פֿאַרשפּרייטן זיך,
יאָ, זײַנע רײַטער קומען פֿון דער ווײַטן,
זיי פֿליען ווי אַן אָדלער וואָס אײַלט צו פֿאַרצערן.
9 זיי אַלע קומען אויף רויב,
דאָס ציען פֿון זייערע פּנימער איז פֿאַרויס צו;
און ער זאַמלט ווי זאַמד געפֿאַנגענע.
10 און ער שפּאָט פֿון מלָכים,
און פֿירשטן זײַנען אַ שפּילכל בײַ אים;
ער לאַכט פֿון איטלעכער פֿעסטונג,
וואָרום ער שיט אָן ערד, און באַצווינגט זי.
11 דענצמאָל גייט אים אַריבער אַ גײַסט,
און ער טרעט איבער און פֿאַרשולדיקט זיך;
זײַן דאָזיקער כּוח ווערט בײַ אים צום גאָט.

12 פֿאַר וואָר, דו ביסט דאָך פֿון אייביק אָן,
יהוה מײַן גאָט, מײַן הייליקער,
לאָמיר ניט אומקומען;
גאָט, דו האָסט אים פֿאַר אַ משפּט געמאַכט,
און דו, פֿעלז, האָסט אים צו שטראָפֿן געשטעלט.
13 דײַנע אויגן זײַנען צו ריין צו זען שלעכטס,
און צוקוקן אומרעכט קענסטו ניט;
פֿאַר וואָס קוקסטו-צו די וואָס פֿעלשן,
שווײַגסט ווען דער רָשע שלינגט אײַן
דעם וואָס איז גערעכטער פֿון אים?
14 און האָסט געמאַכט מענטשן ווי די פֿישן פֿון ים,
ווי ווערים אָן אַ געוועלטיקער איבער זיי;
15 ער ציט זיי אַלע אַרויף מיט אַ ווענטקע,
ער שלעפּט זיי אַרויף אין דער נעץ,
און ער זאַמלט זיי אײַן אין זײַן פֿאַנגנעץ;
דרום פֿרייט ער זיך און קוועלט.
16 דרום שלאַכט ער צו זײַן נעץ,
און רײַכערט צו זײַן פֿאַנגנעץ,
וואָרום דורך זיי איז פֿעט זײַן חלק,

און זײַן עסן איז זאַפֿטיק.
17 זאָל ער דרום אויסליידיקן זײַן נעץ,
און תּמיד הרגען פֿעלקער אָן דערבאַרימונג?

ב 1 איך שטיי אויף מײַן וואַך,
און איך שטעל זיך אויפֿן טורעם,
און קוק צו זען וואָס ער וועט מיט מיר רעדן,
און איך זאָל ענטפֿערן, אויף דער טענה צו מיר.
2 האָט מיר גאָט געענטפֿערט און געזאָגט,
פֿאַרשרײַב די זעאונג,
און פֿאַרצייכן קלאָר אויף טאָוולען,
כּדי מע זאָל עס געלויפֿיק לייענען.
3 וואָרום די זעונג איז נאָך אויף אַ צײַט,
און זי רעדט פֿון דעם קֵץ, און זאָגט ניט קיין ליגן;
אויב ער וועט זיך זאַמען, טו האַרן אויף אים,
וואָרום קומען וועט ער קומען, ער וועט ניט פֿאַרשפּעטיקן.

4 זע, האָפֿערדיק, ניט רעכטפֿאַרטיק, איז זײַן זעל אין אים,
אָבער דער גערעכטער לעבט מיט זײַן אמונה.
5 און פֿאַר וואָר, ווי דער ווײַן טוט פֿעלשן,
אַזוי וועט דער שטאָלצער מענטש ניט אָנהאלטן;
דער וואָס מאַכט ברייט ווי די אונטערערד זײַן באַגער,
און ער וועט ווי דער טויט ניט זאַט,
און זאַמלט צו זיך אַלע פֿעלקער,
און קלײַבט צו זיך אַלע אומות.
6 פֿאַר וואָר, די אַלע וועלן אויפֿהייבן אַ משל אויף אים,
און אַ שפּאָטרעטעניש איבער אים,
און מע וועט זאָגן: ווי, דער וואָס מערט ניט-זײַנס –
ביז ווּאַנען? – און לאָדט אויף זיך חובֿות!
7 פֿאַר וואָר, פּלוצלינג וועלן אויפֿשטיין דײַנע צינזמאָנער,
און דערוועקן וועלן זיך דײַנע אויפֿטרייסלער,
און וועסט ווערן צו רויב פֿאַר זיי.
8 ווײַל דו האָסט באַרויבט פֿיל פֿעלקער,
וועלן דיך באַרויבן אַלע איבעריקע אומות;

פֿון וועגן מענטשנס בלוט, און דעם אומרעכט צום לאַנד,
צו דער שטאָט און אַלע ווינער אין איר.

9 וויי, דער וואָס האַוועט נאָך בייזן געווין פֿאַר זײַן הויז,
צו מאַכן אין דער הייך זײַן נעסט,
ניצול צו ווערן פֿון דער האַנט פֿון בייז!
10 האָסט באַראָטן שאַנד פֿאַר דײַן הויז; פֿאַרשניטן פֿיל פֿעלקער,
און פֿאַרזינדיקט דײַן זעל.
11 וואָרום אַ שטיין פֿון דער וואַנט וועט שרײַען,
און אַ באַלקן פֿון דעם האָלץ וועט אים ענטפֿערן.
12 וויי, דער וואָס בויט אַ שטאָט מיט בלוט,
און שטעלט אויף אַ כּרך אויף אומרעכט!
13 פֿאַר וואָר, זע, עס איז פֿון גאָט פֿון צבֿאָות,
אַז פֿעלקער זאָלן זיך מאַטערן פֿאַרן פֿײַער,
און אומות זאָלן זיך מיען אומנישט.
14 וואָרום די ערד וועט פֿול ווערן מיט דערקענונג פֿון גאָטס פּראַכט,
אַזוי ווי די וואַסערן באַדעקן דעם ים.

15 וויי, דער וואָס טרינקט אָן זײַן חבֿר!
מישסט-צו דײַן גיפֿט, און מאַכסט אויך שיכּור,
כּדי צו קוקן אויף זייער נאַקעטקייט!
16 האָסט זיך געזעטיקט מיט שאַנד אָנשטאָט כּבוד –
טרינק דו אויך און ווער אָפּגעדעקט.
אומדרייען וועט זיך צו דיר דער בעכער פֿון גאָטס רעכטער האַנט,
און קויט וועט זײַן אויף דײַן כּבוד.
17 וואָרום דאָס אומרעכט צום לבֿנון וועט דיך צודעקן,
און די פֿאַרוויסטונג פֿון די חיות וואָס האָט זיי צעבראָכן;
פֿון וועגן מענטשנס בלוט, און דעם אומרעכט צום לאַנד,
צו דער שטאָט און אַלע ווינער אין איר.

18 וואָס נוצט דער געשניצטער געץ,
אַז זײַן פֿורעמער האָט אים אויסגעשניצט?
וואָס דער געגאָסענער געץ, און דער פֿאַלשער לערער,
אַז דער פֿורעמער פֿון זײַן פֿורעמונג האָט זיך פֿאַרזיכערט דערויף,
צו מאַכן אָפּגעטער שטומע?
19 וויי, דער וואָס זאָגט צו אַ האָלץ: כאַפּ זיך אויף!

דערוועק דיך! צו אַ שטיין אַ שטומען.
ער זאָל לערנען?
זע, ער איז אײַנגעפּאַסט אין גאָלד און זילבער,
און אַ שום אָטעם איז אין אים ניטאָ.
20 אָבער יהוה איז אין זײַן הייליקן טעמפּל;
שטיל פֿאַר אים, די גאַנצע ערד!

ג

1 אַ תּפֿילה פֿון חבֿקוק דעם נבֿיא אויף שִׁגיוֹנות.
2 גאָט, איך האָב געהערט דײַן הערונג; איך שרעק מיך;
גאָט, לעב אויף דײַן ווערק אין די נאָנטע יאָרן,
אין די נאָנטע יאָרן מאַך עס באַקאַנט;
אין צאָרן געדענק אָן דערבאַרימען.

3 גאָט קומט פֿון תּימָן,
און דער הייליקער פֿון באַרג פּאָרָן. סֶלָה.
זײַן גלאַנץ באַדעקט די הימלען,
און מיט זײַן ליכטיקייט איז פֿול די ערד.
4 און דער שימער איז ווי זונליכט,
שטראַלן האָט ער פֿון זײַן זײַט;
און דאָרטן איז די באַהעלטעניש פֿון זײַן מאַכט.
5 אים פֿאַרויס גייט די פּעסט,
און דער בליץ גייט אַרויס נאָך זײַנע פֿיס.
6 ער שטייט אויף, און צעטרייסלט די ערד,
ער גיט אַ קוק, און מאַכט שפּרינגען די פֿעלקער,
און די אייביקע בערג ווערן צעפּיצלט,
די אוראַלטע הייכן פֿאַלן אַנידער; דאָס זײַנען זײַנע אייביקע וועגן.
7 אונטער אומגליק זע איך די געצעלטן פֿון כּושָן,
די פֿאָרהאַנגען פֿון מִדיָן-לאַנד ציטערן.
8 האָט אויף די טײַכן, גאָט,
האָט אויף די טײַכן געגרימט דײַן צאָרן?
צי איז אויף דעם ים דײַן כּעס?
וואָס דו רײַטסט אויף דײַנע פֿערד,
אויף דײַנע רײַטוועגן פֿון זיג?
9 בלויז אַנטבלויזט איז דײַן בויגן,

באַשוואָרן די פֿײַלן פֿון דײַן וואָרט. סֶלָה.
אין טײַכן צעשפּאַלטסטו די ערד.
10 געזען דיך – ציטערן די בערג,
אַ פֿלייצונג וואַסער איז אַריבערגעגאַנגען,
דער תּהֹום האָט אַרויסגעלאָזט זײַן קָול,
ער האָט אויפֿגעהויבן אין דער הייך זײַנע הענט.
11 די זון, די לבֿנה, האָט זיך אָפּגעשטעלט אין איר וווינונג,
פֿאַר דעם שײַן פֿון דײַנע פֿײַלן וואָס לויפֿן,
פֿאַר דעם שימער פֿון דײַן בליציקן שפּיז.
12 מיט צאָרן שפּרײַזטו איבער דער ערד,
מיט כּעס דרעשסטו די אומות.

13 ביסט אַרויס צו הילף דײַן פֿאָלק,
צו הילף דײַן געזאַלבטן;
האָסט צעהאַקט דעם קאָפּ, פֿון דעם רשעס הויז,
האָסט אויפֿגעדעקט דעם גרונט ביזן האַלדז. סֶלָה.

14 האָסט צעלעכערט מיט זײַנע פֿײַלן דעם קאָפּ פֿון זײַנע פֿירער,
וואָס שטורעמען מיך צו צעשפּרייטן;
וואָס זייער פֿרייד איז ווי אויפֿצועסן
דעם אָרימאַן אין פֿאַרבאָרגעניש.
15 האָסט געטרעטן דעם ים מיט דײַנע פֿערד,
דעם שוים פֿון די גרויסע וואַסערן.
16 איך האָב געהערט, און מײַן לײַב האָט געציטערט,
פֿון דעם קָול האָבן מײַנע ליפּן געקלאַפּט;
אַ פֿוילונג איז אַרײַן אין מײַנע ביינער,
און איך ציטער אויף מײַן אָרט:
אַז איך זאָל זײַן באַרוט אין טאָג פֿון נויט,
ווען מע קומט אויפֿן פֿאָלק אים צו באַפֿאַלן.
17 פֿאַר וואָר, דער פֿײַגנבוים בליט ניט,
און ניטאָ קיין פֿרוכט אויף די ווײַנשטאָקן,
געפֿעלשט האָט דער אײַנקום פֿון איילבערטבוים,
און די פֿעלדער גיבן ניט קיין שפּײַז,
פֿאַרשניטן פֿון געהעפֿט איז די שאָף,
און ניטאָ קיין רינדער אין די שטאַלן.
18 אָבער איך וועל מיך פֿרייען מיט יהוה,

און לוסטיק זײַן מיט דעם גאָט פֿון מײַן הילף.
19 יהוה מײַן גאָט איז מײַן שטאַרקייט,
און ער מאַכט מײַנע פֿיס ווי די הינדן,
און אויף מײַנע הייכן מאַכט ער מיך טרעטן.

פֿאַר דעם געזאַנגמײַסטער. מיט מײַן סטרונעשפּיל.

© 2005 Dworkins and Leonard Prager. All Rights Reserved.